

Arrest

nr. 224 145 van 19 juli 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 12 december 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 november 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juli 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 17 oktober 2016 en heeft zich vluchteling verklaard op 3 november 2016.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 16 november 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 24 april 2017. Op 23 juni 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 4 augustus 2017 ging de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over tot intrekking van deze beslissing. Verzoeker werd een tweede maal gehoord op 6 april 2018.

Op 18 mei 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 18 juli 2018 ging de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over tot intrekking van deze beslissing. Verzoeker werd een derde keer gehoord op 12 september 2018.

1.3. Op 7 november 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 13 november 2018 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Palestijnse nationaliteit te bezitten en een soenniet van Arabische origine te zijn. U bent afkomstig van Al-Shuja'iyya, Gaza, waar u van uw geboorte tot 2007 woonde in de wijk Al-Turkman. In 2007 verhuisde u naar de Al-Sikastraat, waar u tot 2010 woonde. Op 3 december 2010 verliet u Gaza en ging u voor uw studies naar Pakistan. In Pakistan studeerde u aan de Dawood Universiteit in Karachi, waar u in 2015 uw masterdiploma als elektronisch ingenieur behaalde. Op 15 juni 2015 keerde u terug naar Gaza en vervolgens verbleef u tot 3 september 2016 bij uw ouders in de Al-Sikastraat in Al-Shuja'iyya. U probeerde in Gaza werk te zoeken, maar tevergeefs.

Uw vader, B.(...) T.(...) F.(...) A.(...), zou vóór de machtsovername door Hamas in 2007 in Gaza hebben gewerkt voor de Palestijnse Autoriteit. Zo zou uw vader zijn laatste functie, de laatste zes maanden voor de machtsovername in 2007, verantwoordelijke geweest zijn voor de onderhandelingen met Egypte aan de grensovergang van Rafah en had hij de rang van 'muqaddam' (luitenant-kolonel). Sinds de machtsovername door Hamas in 2007 werkt uw vader niet meer en krijgt hij enkel een pensioen van de Palestijnse Autoriteit. Hamas had aan uw vader echter wel gevraagd om voor hen te werken, iets wat uw vader echter weigerde. Een gevolg hiervan was dat heel uw familie een reisverbod kreeg, waardoor er telkens smeergeld betaald diende te worden wanneer iemand van uw familie Gaza wou verlaten. Uw vader had u naar het buitenland gestuurd om er te studeren zodat u later, wanneer u afgestudeerd was, kon werken en u uw vader zou kunnen ondersteunen. Na uw terugkeer naar Gaza slaagde u er echter niet in om werk te vinden, u vermoedt dat u geen kans maakt om aan een job te geraken omwille van (het vroegere werk van) uw vader en omdat u niet aangesloten bent bij Hamas. U had ook een aanvraag ingediend om te gaan werken in de Arabische Golfstaten, maar ook hier kreeg u geen positief antwoord op. Uw vader heeft bovendien een hartaanval gehad en heeft hij nog steeds problemen aan zijn hart. Uw vader heeft het gevoel dat hij jullie niet meer kan ondersteunen. Omdat u de oudste bent en uw broers en zussen momenteel nog studeren aan de universiteit heeft u na overleg met uw vader besloten om Gaza te verlaten en werk te zoeken in het buitenland. Op 3 september 2016 verliet u Gaza, nadat uw vader 2500 dollar smeergeld had betaald aan Hamas, en ging u naar Egypte. Van daar reisde u verder naar Turkije om vervolgens via Griekenland en Macedonië in België aan te komen. U kwam hier aan op 17 oktober 2016 en op 19 oktober 2016 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Op 23 juni 2017 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging in beroep tegen de beslissing, waarna het CGVS deze beslissing introk en u vervolgens uitgenodigd werd voor een bijkomend persoonlijk onderhoud.

Hierbij verklaarde u dat uw broer Y.(...) op 11 november 2017 in Gaza deelgenomen had aan een activiteit ter herdenking van het overlijden van Yaser Arafat. Toen hij hierna terug naar huis keerde werd hij door drie leden van Hamas aangevallen, geslagen en hadden ze zijn gsm en portefeuille gestolen. Enkele dagen later, op 14 november 2017, was Hamas naar het huis van uw familie gekomen en wouden ze uw vader arresteren. Nadat de burensamenkomsten gekomen waren lieten ze uw vader uiteindelijk gaan. Desalniettemin begonnen de leden van Hamas uw familie te bedreigen en zeiden ze tegen uw vader dat ze zijn zoon reeds geslagen hadden en hij de komende dagen zou gaan huilen om het lot van al zijn kinderen. Hierbij zeiden ze dat ze specifiek iets zouden doen met zijn oudste zoon, u, als hij zou terugkeren naar Gaza. U vermoedt dat ze u bij een terugkeer naar Gaza mogelijks gaan arresteren of vermoorden.

Op 22 mei 2018 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

U ging in beroep tegen de beslissing, waarna het CGVS deze beslissing andermaal introk en u vervolgens uitgenodigd werd voor nog een bijkomend persoonlijk onderhoud.

Hierbij verklaart u dat u in 2010 enkel en alleen voor uw studies naar Pakistan ging en het ook uw bedoeling was om na het beëindigen van uw studies terug te keren naar Gaza. Op basis van uw studies kreeg u in Pakistan een studieverblijfsvergunning die jaarlijks hernieuwbaar was en waarbij uw laatste verblijfsvergunning tot eind juli 2015 geldig was. In januari 2015 beëindigde u uw studies en op 14 juni 2015 verliet u Pakistan, nadat u eerst verschillende maanden had moeten wachten vooraleer de grensovergang van Rafah open was. Omdat u momenteel niet meer over een verblijfsvergunning of visum beschikt voor Pakistan, zou het voor u zeer moeilijk zijn om naar Pakistan terug te kunnen keren. Hiernaast blijft u bij uw eerdere verklaringen en herhaalt u dat u van Pakistan naar Gaza terugkeerde en u vervolgens tot 3 september 2016 in Gaza verbleef.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten voor: uw identiteitskaart, uw geboorteakte, een kopie van medische attesten van uw vader, uw diploma, certificaten en puntenlijst van uw studies in Pakistan, de puntenlijst van uw studies in Gaza, een kopie van de werkbadge van uw vader, een kopie van het verzekeringsbewijs van de mutualiteit, een kopie van uw paspoort, een kopie van de identiteitskaart van uw vader en moeder, twee medische attesten uit Gaza, medische verslagen van een ziekenhuis in Gaza en een enveloppe van een postverzending.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Wat betreft de door u aangehaalde problemen van uw familie in Gaza van november 2017 dient het volgende opgemerkt te worden. Hoewel u beweert dat uw vader door Hamas beschouwd wordt als een vijand (CGVS I, p. 10), is het opmerkelijk dat Hamas uw vader gedurende een periode van tien jaar, van 2007 tot november 2017, met rust zou laten alvorens hem te bedreigen. Indien Hamas uw vader daadwerkelijk als een vijand beschouwde, kan redelijkerwijze verwacht worden dat zij reeds eerder stappen ondernomen zouden hebben tegen uw vader. Daarenboven is het hoogst onwaarschijnlijk dat Hamas ermee zou dreigen om u, de oudste zoon van uw vader, iets aan te doen, terwijl uw broer Y.(...) net deelgenomen had aan de herdenking van het overlijden van Yaser Arafat, u hier niets mee te maken had én u op dat moment reeds in het buitenland verbleef. Dit is eens te eigenaardig daar u zelf aangeeft dat Hamas op de hoogte was van uw verblijf buiten Gaza (CGVS II, p. 9). Voorts hoorde uw familie sinds de inval van 14 november 2017 niets meer van Hamas en zouden zij sindsdien geen problemen meer gekend hebben met Hamas (CGVS II, p. 11). Het is bijzonder opmerkelijk dat uw familie sinds 14 november 2017 geen problemen meer gekend zou hebben met Hamas, eens te meer daar Hamas volgens u uw vader bedreigd had door te stellen dat het nog maar het begin van hun acties was en zij hem de dagen na de inval zouden laten huilen voor het lot van zijn kinderen (CGVS II, p. 4 en 9). Logischerwijze kan immers gesteld worden dat indien Hamas daadwerkelijk wraak op uw vader en uw familie wou nemen, zij kort na de eerste inval terug naar uw familie zouden komen om hen (fysiek) te bedreigen, te arresteren of in het ergste geval te vermoorden. Dat Hamas uw familie tot op heden, reeds gedurende verschillende maanden, met rust zou laten is volstrekt onbegrijpelijk in de context van uw verklaringen, eens te meer daar uw familie gewoon op hetzelfde adres in Gaza bleef wonen (CGVS I, p. 4, en CGVS II, p. 4). Kortom, de door u geschetste gang van zaken kan niet overtuigen en is weinig plausibel, hetgeen de geloofwaardigheid van de problemen van uw familie met Hamas op ernstige wijze ondermijnt en eveneens afbreuk doet aan uw algemene geloofwaardigheid.

Bovendien dient er vastgesteld te worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u van 3 december 2010 tot 15 juni 2015 in Pakistan verbleef om daarna naar de Gazastrook terug te keren en er vervolgens tot 3 september 2016 te verblijven (CGVS I, dd. 24 april 2017, p. 9).

Hoewel u beweert dat u op 15 juni 2015 vanuit Pakistan teruggekeerd was naar Gaza en u er vervolgens ononderbroken verbleven had tot 3 september 2016 (CGVS II, dd. 6 april 2018, p. 5-6), is het vooreerst hoogst eigenaardig dat u niet op de hoogte te blijkt te zijn van incidenten of gebeurtenissen die zich in die periode in de buurt van uw woning of in Gaza in het algemeen hebben voorgedaan (CGVS I, p. 9, en CGVS II, p. 7-8). Zelfs wanneer u herhaaldelijk de kans geboden wordt om toch bepaalde gebeurtenissen op te noemen moet u het antwoord op de vraag schuldig blijven en beweert u telkens dat er niets speciaal gebeurd was, de situatie in Gaza op dat moment stabiel was en u gewoon bent om een eenzaam leven te lijden zonder contact met anderen te maken (CGVS II, p. 7-8). Dat u geen enkele concrete gebeurtenis kan opnoemen terwijl u toch beweert gedurende een periode van meer dan één jaar ononderbroken in Gaza verbleven te hebben is echter allesbehalve aannemelijk en doet ernstig twifelen aan het door u voorgehouden verblijf in Gaza van 15 juni 2015 tot 3 september 2016. Van iemand die gedurende die periode in Gaza verbleven zou hebben kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij op zijn minst enkele concrete gebeurtenissen kan opnoemen die hij ofwel zelf meegemaakt heeft ofwel vernomen heeft via andere personen.

Voorts dient bovendien vastgesteld te worden dat u quasi geen bewijskrachtige documenten kan voorleggen ter staving van uw vertrek uit Pakistan en uw beweerde verblijf in de Gazastrook tot 3 september 2016, alhoewel u op het belang hiervan werd gewezen.

Hoewel u zelf aanhaalt dat uw origineel paspoort het enige document is dat uw verblijf in Pakistan én uw recent verblijf in Gaza kan staven (CGVS II, p. 8), slaagt u er niet in dit originele paspoort voor te leggen. Het is echter zeer bevreemdend te moeten vaststellen dat u enerzijds het belang van uw paspoort onderkent en zich de moeite getroost om een kopie te nemen van de eerste pagina van uw paspoort, doch anderzijds nalaat om uw paspoort volledig te kopiëren. Dat u uw origineel paspoort kwijt geraakt zou zijn in de zee tussen Turkije en Griekenland (CGVS II, p. 8) lijkt bovendien een veeleer stereotiepe uitleg te zijn en kan niet overtuigen, gelet op het belang van een dergelijke document, en als zeker voor iemand van Palestijnse origine. Het CGVS kan zich dan ook niet van de indruk ontdoen dat u dit paspoort en de erin vervatte gegevens, op basis waarvan meer duidelijkheid zou kunnen verschaft worden over uw verblijf in Pakistan evenals in de Gazastrook, bewust achterhoudt voor de asielinstanties. Hoe dan ook, uit de kopie van de eerste pagina van uw paspoort blijkt dat dit paspoort werd afgeleverd te Ramallah op 22 januari 2014. Dit paspoort kan aldus onmogelijk uw bewering tot 3 september 2016 in de Gazastrook te hebben verbleven staven.

Voorts kan uw geboorteakte bezwaarlijk gezien worden als een bewijs van uw voorgehouden verblijf in de Gazastrook vermits het geen enkel element waarmee bewezen kan worden dat u wel sinds uw geboorte tot aan uw komst in België in de Gazastrook verbleven heeft. U legt weliswaar een identiteitskaart voor. Echter deze werd uitgereikt in 2008. Waar u vervolgens verbleven heeft kan hier niet uit worden afgeleid. Evenmin legt u andere officiële (identiteits-)documenten voor die uw verblijf in Gaza van juni 2015 tot september 2016 kunnen staven.

Tijdens uw derde persoonlijk onderhoud legt u echter wel enkele documenten voor die dienen aan te tonen dat u in maart 2016 medische onderzoeken heeft ondergaan in een ziekenhuis in Gaza (CGVS III, dd. 12 september 2018, p. 4-5). Gelet op het geheel van de in deze beslissing opgesomde elementen kan er echter geen geloof gehecht worden aan het door u beweerde verblijf in Gaza van 15 juni 2015 tot 3 september 2016, de door u voorgelegde attesten van het ziekenhuis doen niets af aan deze vaststelling. Documenten in het kader van een verzoek om internationale bescherming hebben immers enkel het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van plausibele en geloofwaardige verklaringen kracht bij te zetten, waarvan in casu geen sprake is. Daarenboven is het hoogst opvallend dat u deze originele documenten pas tijdens uw derde persoonlijk onderhoud op het CGVS voorlegt, terwijl u doorheen uw asielprocedure meermaals gewezen werd op het belang van het neerleggen van (originele) documenten ter staving van uw verzoek om internationale bescherming. Zo werd u bij het invullen van de vragenlijst tijdens het persoonlijk onderhoud op 9 november 2016 bij de Dienst Vreemdelingenzaken meegedeeld dat er van u verwacht wordt dat u zo mogelijk documenten dient voor te leggen die uw identiteit, herkomst, reisweg en de door u aangehaalde feiten aantonen; dat u alle stukken die u in uw bezit heeft dient voor te leggen; dat u geen documenten mag achterhouden; dat u zo mogelijk de originele documenten dient voor te leggen; en dat u al het mogelijke moet doen om stukken te bekomen.

Ook in de oproepingsbrieven van 3 april 2017 en 14 maart 2018 wordt er op gewezen dat u op de dag van het persoonlijk onderhoud alle documenten ter staving van uw verzoek om internationale bescherming dient mee te brengen, met name alle documenten waarover u beschikt m.b.t. uw leeftijd, achtergrond, alsook die van uw familieleden, identiteit, nationaliteit(en), land(en) of plaats(en) van eerder verblijf, identiteits- en reisdocumenten alsook elk ander stuk ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming. In uw oproepingsbrief van 14 maart 2018 werd u nogmaals uitdrukkelijk verzocht om uw originele identiteitskaart en paspoort, alsook elk ander document, van welke aard ook, dat uw verblijf in de Gazastrook in de jaren voor uw komst naar België aantoon, mee te brengen naar uw persoonlijk onderhoud. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op 6 april 2018 werd u andermaal gewezen op het belang van het neerleggen van identiteits- en reisdocumenten, en documenten die uw recent verblijf in de Gazastrook zouden kunnen staven, u liet echter na om destijds de gevraagde documenten over te maken aan het CGVS. Dat u nu tijdens uw derde persoonlijk onderhoud op het CGVS, nadat u reeds een weigeringsbeslissing ontvangen had waarin onder meer beargumenteerd werd dat er geen geloof gehecht kon worden aan uw recent verblijf in Gaza, oa. omdat u geen documenten kon voorleggen die uw verblijf in Gaza konden staven, plots wel erin slaagt om ziekenhuisdocumenten voor te leggen is wel heel opvallend.

Hiernaast geeft u aan dat u op 15 juni 2015 van Pakistan met het vliegtuig, via Dubai en Egypte, van Pakistan naar Gaza gereisd was. Het is echter opvallend dat u geen bewijsstukken van deze reis voor kan leggen, zo slaagt u er niet in om (vlieg-)tickets, boekingsbevestigingen of andere bewijsstukken in dit verband voor te leggen en bent u ervan overtuigd dat u hier ook geen bewijsstukken meer van gaat terugvinden (CGVS II, p. 5).

Daarenboven blijkt ook dat u, op uw diploma en puntenlijsten van uw studies na, geen enkel ander document kan voorleggen betreffende uw verblijfssituatie in Pakistan. Hoewel u aangeeft dat u in Pakistan beschikte over een studieverblijfsvergunning die u jaarlijkse diende te hernieuwen en waarvan de laatste geldig was tot eind juli 2015 (CGVS III, dd. 12 september 2018, p. 7), legt u geen enkel document voor ter staving van uw verklaringen. Zo is het opvallend dat u noch uw Pakistaans visum/verblijfsvergunning noch andere documenten betreffende het aanvragen of het beëindigen van uw verblijfsvergunning voorlegt. Hiermee geconfronteerd beweert u dat u in dit verband niets kan voorleggen omdat al uw verblijfsvergunningen in uw paspoort stonden en u uw paspoort kwijt zou zijn geraakt (CGVS III, p. 7). Zoals hierboven reeds werd beargumenteerd kan het CGVS zich echter niet van de indruk ontdoen dat u uw paspoort en de erin vervatte gegevens bewust achterhoudt. Daarenboven is het weinig geloofwaardig dat u, buiten de gegevens die in uw paspoort stonden, nooit andere documenten ontvangen zou hebben betreffende uw Pakistaans verblijfsstatuut.

Daarenboven beweert u dat u uw studies in Pakistan beëindigde in januari 2015 en u vervolgens nog tot 15 juni 2015 in Pakistan verbleef omdat u moest wachten tot de grensovergang van Rafah opening en u uw diploma's nog moest aanvragen (CGVS III, p. 7). In dat opzicht is het echter hoogst opmerkelijk dat uw diploma's pas op respectievelijk 25 juni 2015 en 3 augustus 2015, én dus na de door u voorgehouden vertrekdatum uit Pakistan, gelegaliseerd werden door het Pakistaans ministerie van buitenlandse zaken en de Palestijnse ambassade in Pakistan. Rekening houdend met bovenstaande elementen doet dit vermoeden dat u niet de waarheid vertelt over uw vertrek uit Pakistan en waar u na 15 juni 2015 verbleef.

Rekening houdend met het geheel van bovenstaande bevindingen moet worden vastgesteld dat u tot op heden geen duidelijkheid schept over de omstandigheden van uw verblijf in Pakistan, uw eventuele verblijfsstatus ginds, de redenen waarom u deze status zou verloren hebben of niet langer kan verlengen dan wel waar u na uw vertrek uit Pakistan nog verbleven hebt.

Zulks is evenwel van belang daar het voor de beoordeling van de nood aan internationale bescherming essentieel is dat bij voorbaat bepaald wordt in welk land de verzoeker vroeger zijn gewone verblijfplaats had. Het is immers dit land ten aanzien van hetwelk het onderzoek van de beschermingsaanvraag van een staatloze dient te worden uitgevoerd.

Hierbij dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet betwist dat u van Palestijnse origine bent, noch dat u oorspronkelijk afkomstig bent uit Gaza, noch dat u daar geboren en getogen bent. Het is evenwel een feit van algemene bekendheid dat staatlozen in het algemeen, en Palestijnen in het bijzonder, doorheen hun levensloop één of meerdere landen van gewoonlijk verblijf kunnen hebben. De nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet in voorkomend geval dan ook getoetst worden ten aanzien van elk land van gewoonlijk verblijf.

Er is immers geen nood aan internationale bescherming als een verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging heeft, noch een reëel risico op ernstige schade loopt in één van de landen waar hij voor zijn komst naar België gewoonlijk verbleven heeft.

U dient bijgevolg duidelijkheid te verschaffen over de omstandigheden van uw verblijf in Pakistan, en uw eventuele verblijfsstatus ginds, daar dit onontbeerlijk is om uit te sluiten dat u ingevolge uw verblijf in Pakistan, en dit voor de indiening van uw verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet, aldaar duurzame banden ontwikkeld heeft, dan wel er zich op een zodanige wijze feitelijk heeft gevestigd dat dit land als uw land van gewoonlijk verblijf moet bestempeld worden. In voorkomend geval dient u immers aan te tonen dat u aldaar een gegronde vrees voor vervolging heeft, dan wel een reëel risico op ernstige schade loopt.

Zelfs indien Pakistan niet kan beschouwd worden als uw land van gewoonlijk verblijf, ontslaat dit u niet van de plicht alsnog duidelijkheid te verschaffen over uw (verblijfs-)situatie aldaar en waar u eventueel na uw vertrek uit dit land verbleven hebt. In overeenstemming met artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet is er immers geen behoefte aan internationale bescherming indien u reeds in een eerste land van asiel - in casu Pakistan - reële bescherming zou genieten, tenzij u elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat u zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die u reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat u niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Uit voorgaande blijkt evenwel genoegzaam dat u géénszins tegemoet komt aan de bewijslast en medewerkingsplicht die te dezen in beginsel bij u berusten, evenals dat u het door uw eigen toedoen onmogelijk maakt voor de Commissaris-generaal om een duidelijk zicht te krijgen op uw reële verblijfssituatie en uw eventuele nood aan internationale bescherming.

Door in dit verband herhaaldelijk en doelbewust incorrecte of misleidende gegevens te verstrekken, maakt u zulk een nood aan bescherming a fortiori geenszins aannemelijk.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur en artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), betwist verzoeker de motieven van de bestreden beslissing en onderneemt hij een poging om de weigeringsmotieven te verklaren of te weerleggen.

Verzoeker merkt in een eerste onderdeel op dat er helemaal niet getwijfeld wordt aan zijn herkomst uit Gaza, doch enkel aan zijn verblijf in Gaza tussen juni 2015 en september 2016. Hij acht het merkwaardig dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nooit eerder enige bedenking heeft gemaakt over zijn recent verblijf in Gaza doch thans, nu de regio niet meer als veilig beschouwd wordt, zijn recente herkomst in twijfel wordt getrokken. Verzoeker voert aan dat hij erg duidelijk heeft aangegeven dat hij na zijn terugkeer uit Pakistan ondergedoken heeft geleefd waardoor er van hem geen encyclopedische kennis over de gebeurtenissen in Gaza kan verwacht worden. Hij wijst erop dat hij twee medische documenten heeft kunnen bekomen, die dateren van 14 maart 2016 en die dus aantonen dat hij in die periode wel degelijk in de Gazastrook verbleef. Verzoeker vindt het motief waarin geoordeeld wordt dat het heel opvallend is dat hij deze stukken pas tijdens het derde persoonlijk onderhoud kon voorleggen niet ernstig en onredelijk. Het heeft hem naar eigen zeggen bijzonder veel moeite gekost om deze documenten te bekomen en hij meent dat hij dan ook aan zijn medewerkingsplicht heeft voldaan, wat volgens verzoeker niet kan gezegd worden van de onderzoeksplicht van het Commissariaat-generaal.

In een tweede onderdeel betoogt verzoeker onder verwijzing naar het arrest *"I v. Sweden"* van het EHRM van 5 september 2013 dat zijn uitwijzing naar Gaza een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. Hij vraagt daarom zijn verzoek om internationale bescherming te onderzoeken in het licht van zijn trauma en in het licht van de rechtspraak van het EHRM. Hij is van mening dat de cumul van de algemene slechte veiligheid in Gaza en zijn specifieke toestand moet leiden tot een erkenning als vluchteling. Immers, niettegenstaande hij nooit persoonlijke problemen heeft gekend met Hamas, toont de algehele situatie in de Gazastrook volgens verzoeker duidelijk aan dat hij niet noodzakelijk individueel geïsoleerd dient te zijn om een reële en terecht vrees te hebben voor zijn leven. De gebeurtenissen van november 2017 tonen des te meer aan dat hij thans individueel wordt geïsoleerd, wat zijn reële vrees voor vervolging, voor onmenselijke en vernederende behandeling in Gaza nogmaals bevestigt, aldus verzoeker.

In een derde onderdeel voert verzoeker aan dat hij nergens anders internationale bescherming geniet en hij zich onmogelijk terug in Gaza kan vestigen. De incidenten en geweldplegingen in de regio zijn niet meer bij te houden, aldus verzoeker, die in dit verband citeert uit drie persberichten uit juni 2018. Zoals ook verzoeker heeft verklaard, is de situatie in de Gaza onhoudbaar en leven de Israëli's en de Palestijnen op gespannen voet. De dreiging van een nieuwe oorlog is zeer reëel. Zo laaien de problemen tussen de Israëli's en de Palestijnen de laatste tijd terug op en zijn de spanningen er te snijden. De humanitaire crisis in Gaza is compleet. Verzoeker citeert het artikel *"Onder ieders ogen wordt Gaza welbewust kapotgemaakt"* van De Wereld Morgen van 4 juli 2017, waaruit hij besluit dat de situatie in Gaza allesbehalve stabiel genoemd kan worden, laat staan dat het er veilig genoeg zou zijn om vluchtelingen terug te sturen. Verzoeker is dan ook van mening dat hij wel degelijk in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, minstens voor de subsidiaire beschermingsstatus. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan naar mening van verzoeker thans bezwaarlijk blijven volharden dat Gaza veilig zou zijn. De situatie in heel Gaza is volgens verzoeker thans bijzonder onveilig en onstabiel en het is voor hem naar eigen zeggen onmogelijk om terug te keren naar zijn land van herkomst zonder een ernstig risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Hij verwijst nog naar het *"2015 UNHCR subregional operations profile - Middle East - State of Palestine"*, merkt op dat heel veel mensen van Palestijnse afkomst in humanitaire nood zijn door gebrek aan vrede en stabiliteit en dat uit verschillende onafhankelijke bronnen blijkt dat de situatie in Palestina, en in het bijzonder in Gaza bijzonder onstabiel is, en meent dan ook dat hij bij gedwongen terugkeer naar Gaza zal onderworpen worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling.

2.2.1. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2.2. Als bijlage aan de verweernota wordt de COI Focus *"Territoires Palestiniens. Le passeport palestinien"* van 20 november 2018 gevoegd.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde problemen van zijn familie in Gaza van november 2017 daar (1) het opmerkelijk is dat Hamas zijn vader gedurende een periode van tien jaar, van 2007 tot november 2017 met rust zou laten alvorens hem te bedreigen, (2) het hoogst onwaarschijnlijk is dat Hamas ermee zou dreigen om verzoeker iets aan te doen, terwijl zijn broer Y. net deelgenomen had aan de herdenking van het overlijden van Yasser Arafat, verzoeker hier niets mee te maken had en hij op dat moment reeds in het buitenland verbleef, waarvan Hamas blijkens zijn verklaringen ook op de hoogte was en (3) het bijzonder opmerkelijk is dat zijn familie sinds de inval van 14 november 2017 geen problemen meer gekend zou hebben met Hamas, eens te meer daar Hamas zijn vader bedreigd had door te stellen dat het nog maar het begin van hun acties was en zij hem de dagen na de inval zouden laten huilen voor het lot van zijn kinderen, (ii) hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij van 3 december 2010 tot 15 juni 2015 in Pakistan verbleef om daarna naar de Gazastrook terug te keren en er vervolgens tot 3 september 2016 te verblijven aangezien (a) hij niet op de hoogte blijkt te zijn van incidenten of gebeurtenissen die zich in die periode in de buurt van zijn woning of in Gaza in het algemeen hebben voorgedaan, (b) hij quasi geen bewijskrachtige documenten kan voorleggen ter staving van zijn vertrek uit Pakistan en zijn beweerde verblijf in de Gazastrook tot 3 september 2016, hij in het bijzonder zijn paspoort niet voorlegt en uit de kopie van de eerste pagina van zijn paspoort hoe dan ook blijkt dat dit paspoort werd afgeleverd te Ramallah op 22 januari 2014 zodat dit paspoort onmogelijk zijn bewering tot 3 september 2016 in de Gazastrook te hebben verbleven kan staven, ook aan de hand van zijn geboorteakte niet kan bewezen worden dat hij wel sinds zijn geboorte tot aan zijn komst naar België in de Gazastrook verbleven heeft, zijn identiteitskaart werd uitgereikt in 2008 en hieruit niet kan worden afgeleid waar hij vervolgens verbleven heeft, hij geen andere officiële

(identiteits)documenten voorlegt die zijn verblijf in Gaza van juni 2015 tot september 2016 kunnen staven, hij tijdens zijn derde persoonlijk onderhoud wel enkele documenten voorlegt die dienen aan te tonen dat hij in maart 2016 medische onderzoeken heeft ondergaan in een ziekenhuis in Gaza doch deze attesten niets afdoen aan de vaststelling dat geen geloof kan gehecht worden aan het door hem beweerde verblijf in Gaza van 15 juni 2015 tot 3 september 2016 en het daarenboven hoogst opvallend is dat hij deze originele documenten pas tijdens zijn derde persoonlijk onderhoud voorlegt terwijl hij doorheen zijn asielprocedure meermaals gewezen werd op het belang van het neerleggen van (originele) documenten ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming, hij geen bewijsstukken kan voorleggen van zijn reis vanuit Pakistan naar Gaza, hij op zijn diploma en puntenlijsten van zijn studies na geen enkel ander document kan voorleggen betreffende zijn verblijfssituatie in Pakistan en het hoogst opmerkelijk is dat zijn diploma's pas op respectievelijk 25 juni 2015 en 3 augustus 2015, dus na 15 juni 2015, de door hem voorgehouden vertrekdatum uit Pakistan, gelegaliseerd werden door het Pakistaans ministerie van buitenlandse zaken en de Palestijnse ambassade in Pakistan, wat doet vermoeden dat hij niet de waarheid vertelt over zijn vertrek uit Pakistan en waar hij na 15 juni 2015 verbleef, (iii) hij, gelet op bovenstaande bevindingen, tot op heden geen duidelijkheid schept over de omstandigheden van zijn verblijf in Pakistan, zijn eventuele verblijfsstatus ginds, de redenen waarom hij deze status zou verloren hebben of niet langer kan verlengen dan wel waar hij na zijn vertrek uit Pakistan nog verbleven heeft, hij het aldus door zijn eigen toedoen onmogelijk maakt voor de commissaris-generaal om een duidelijk zicht te krijgen op zijn reële verblijfssituatie en zijn eventuele nood aan internationale bescherming en hij, door in dit verband herhaaldelijk en doelbewust incorrecte of misleidende gegevens te verstrekken, zulk een nood aan bescherming *a fortiori* geenszins aannemelijk maakt.

2.3.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 7 november 2018 (CG nr. 1618678), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. De Raad merkt vooreerst op aan verzoekers identiteit en oorspronkelijke afkomst uit de Gazastrook in de bestreden beslissing niet wordt getwijfeld.

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat “*Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. (...)*”.

Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt: “*Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen. Wanneer deze bescherming of bijstand om welke redenen ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.*”.

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoonde aan de hand van documenten en ook niet beweert (administratief dossier, stuk 23, gehoor CGVS dd. 24 april 2017 p. 4) dat hij de bescherming en de bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, in het bijzonder de UNRWA geniet. Ook in het verzoekschrift bevestigt verzoeker uitdrukkelijk dat hij niet UNRWA-geregistreerd is. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag is derhalve niet van toepassing zodat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op correcte wijze het verzoek om internationale bescherming van verzoeker heeft onderzocht op grond van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève (cf HvJ C-31/09, “*Nawras Bolbol v. Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*”, 2010, <http://curia.europa.eu>).

2.5. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “ a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.6. Vooreerst benadrukt de Raad dat van verzoeker mag worden verwacht dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn vraag om internationale bescherming, in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Op een verzoeker om internationale bescherming rust immers te plicht om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielinstanties zodat deze kunnen beslissen over het verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld, asielrelaas, plaats(en) van eerder verblijf, reisweg enzovoort én dat hij de documenten waarover hij beschikt of kan beschikken voorlegt. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad echter niet anders dan vaststellen dat verzoeker niet heeft voldaan aan de plicht tot medewerking die op hem rust.

Er dient immers te worden vastgesteld dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen aflegt over zijn verblijfplaatsen voor zijn komst naar België en dat hij bijgevolg het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen alsook ook de Raad verhindert om een correct zicht te krijgen op zijn plaatsen van eerder verblijf voor zijn komst naar België, alsook op zijn beweerde verblijfssituatie en statuut in Pakistan en dus op zijn eventuele nood aan internationale bescherming. Zo heeft verzoeker niet aannemelijk gemaakt (i) dat hij van 3 december 2010 tot 15 juni 2015 daadwerkelijk in Pakistan heeft verbleven, (ii) dat hij vervolgens op 15 juni 2015 vanuit Pakistan naar de Gazastrook is gereisd en

(iii) dat hij tot 3 september 2016 in de Gazastrook heeft verbleven. Aldus heeft de Raad net zoals de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het raden naar waar verzoeker dan wel sinds december 2010 verbleven heeft, alsook op de omstandigheden van zijn verblijf in dit derde land, zijn eventuele verblijfsstatus ginds, dan wel de redenen waarom hij deze status zou verloren hebben en/of niet langer kan verlengen.

Immers, verzoeker legt vooreerst geen enkel bewijskrachtig document neer ter staving van zijn bewering van december 2010 tot juni 2015 in Pakistan te hebben verbleven. Verzoeker laat eveneens na aan te tonen dat hij er omwille van zijn studies over een verblijfsvergunning beschikte die hij jaarlijks diende te vernieuwen en waarvan de laatste geldig was tot eind juli 2015. Hij legt noch zijn Pakistaans(e) visum/verblijfsvergunning voor, noch andere documenten betreffen het aanvragen of het beëindigen van zijn verblijfsvergunning. Verzoeker verklaarde dienaangaande dat al zijn verblijfsvergunningen in zijn paspoort stonden (administratief dossier, stuk 5, gehoor CGVS dd. 12 september 2018, p. 7), maar dat hij dit paspoort op zee is kwijtgeraakt, wat hij nogmaals herhaalt in het verzoekschrift. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande evenwel terecht opgemerkt dat het zeer bevreemdend is te moeten vaststellen dat verzoeker enerzijds het belang van zijn paspoort onderkent en zich de moeite getroost om een kopie te nemen van de eerste pagina van zijn paspoort, doch anderzijds nalaat om zijn paspoort volledig te kopiëren. Dit klemmt des te meer nu uit verzoekers eigen verklaringen blijkt dat dit paspoort het enige document is dat zijn verblijf in Pakistan kan staven. Het vermoeden rijst dan ook dat verzoeker zijn reisdocument wel degelijk nog in zijn bezit heeft maar het bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om de erin vervatte informatie, op basis waarvan meer duidelijkheid zou kunnen verschaft worden over zijn verblijf in Pakistan, de Gazastrook en/of een derde land, alsook over het moment en de wijze waarop hij gereisd heeft, te verhullen, dit omdat deze informatie niet overeenstemt met de verklaringen die hij ten overstaan van de Belgische asielinstanties heeft afgelegd. Het spreekt voor zich dat een dergelijke handelswijze verzoekers algemene geloofwaardigheid op ernstige wijze ondergraaft. De Raad benadrukt te dezen dat duidelijkheid omtrent eerdere landen en plaatsen van verblijf, de reisweg en de eventueel gebruikte documenten van primordiaal belang is voor het voeren van een correct onderzoek naar de gegrondheid van de aangehaald vrees. Indien een verzoeker de waarheid spreekt omtrent zijn vluchtrelaas en vlucht, vormt het paspoort immers een doorslaggevend element en objectief bewijs waarmee deze zijn verklaringen kan aantonen en zodoende zijn vrees aannemelijk kan maken. Dat verzoeker doelbewust zijn paspoort achterhoudt teneinde een grondig onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming te beletten, vormt een belangrijke indicatie dat hij niet de waarheid vertelt en brengt aldus zijn algehele geloofwaardigheid in het gedrang. Dat verzoeker een kopie voorlegt van de eerste pagina van zijn paspoort doet geen afbreuk aan het voorgaande. Deze pagina zegt immers niets over zijn reisweg en eventueel verblijf in derde landen. De pagina's met in- en uitreisstempels, visa en verblijfsvergunningen worden door verzoeker niet voorgelegd. De Raad besluit hieruit dat verzoeker zelf meent dat deze pagina's een negatieve invloed zouden kunnen hebben op de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

In de bestreden beslissing wordt voorts terecht opgemerkt dat het weinig geloofwaardig is dat verzoeker, behalve de gegevens die in zijn paspoort stonden, geen enkel ander document zou ontvangen hebben van de Pakistaanse autoriteiten met betrekking tot zijn verblijfsstatuut in Pakistan. Aangezien verzoeker verklaarde dat een vriend van zijn vader werkzaam was op de ambassade in Pakistan (administratief dossier, stuk 5, gehoor CGVS dd. 12 september 2018, p. 6), kan redelijkerwijs van hem verwacht worden dat hij (originele) documenten kan voorleggen die zijn beweerde verblijf(status) in Pakistan van december 2010 tot juni 2015 kunnen aantonen, *quod non in casu*. Verder dient opgemerkt te worden dat uit de kopie van de eerste pagina van verzoekers paspoort blijkt dat dit paspoort werd afgeleverd te Ramallah op 22 januari 2014. Uit de COI Focus "*Territoires Palestiniens. Le passeport palestinien*" van 20 november 2018, die werd toegevoegd aan de verweernota, blijkt dat Palestijnen ook vanuit het buitenland een paspoort kunnen aanvragen, laten verlengen of laten vernieuwen. Het paspoort zal steeds Ramallah als plaats van uitgifte vermelden, ook al bevindt de persoon die het heeft aangevraagd zich op het ogenblik van de aanvraag en de afgifte in het buitenland (p. 8). Indien verzoeker aldus zijn paspoort vanuit het buitenland heeft aangevraagd, kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij bijvoorbeeld contact opneemt met de Palestijnse Autoriteit en de nodige documenten voorlegt ter staving van zijn bewering dat zijn aanvraag voor het bekomen van een nieuw paspoort werd ingediend vanuit Pakistan. Opnieuw blijft verzoeker hier echter in gebreke.

Verzoeker legt ter staving van zijn verblijf in Pakistan louter een diploma en certificaten en puntenlijsten van zijn studies voor. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande echter terecht het volgende opgemerkt: "*Daarenboven beweert u dat u uw studies in Pakistan beëindigde in januari 2015 en u vervolgens nog tot 15 juni 2015 in Pakistan verbleef omdat u moest wachten tot de grensovergang van*

Rafah openging en u uw diploma's nog moest aanvragen (CGVS III, p. 7). In dat opzicht is het echter hoogst opmerkelijk dat uw diploma's pas op respectievelijk 25 juni 2015 en 3 augustus 2015, én dus na de door u voorgehouden vertrekdatum uit Pakistan, gelegaliseerd werden door het Pakistaans ministerie van buitenlandse zaken en de Palestijnse ambassade in Pakistan. Rekening houdend met bovenstaande elementen doet dit vermoeden dat u niet de waarheid vertelt over uw vertrek uit Pakistan en waar u na 15 juni 2015 verbleef." Verzoeker voert in het verzoekschrift niet het minste concreet verweer tegen deze motieven, die door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Verzoeker slaagde er voorts niet in om zijn reis vanuit Pakistan, via Dubai en Egypte, naar de Gazastrook te staven. Hij kan immers geen enkel begin van bewijs (vliegtickets, boekingsbevestiging of andere bewijsstukken) van deze reis voorleggen. Ook deze vaststelling, waarvoor verzoeker in het verzoekschrift geen enkele verklaring biedt, komt zijn algehele geloofwaardigheid geenszins ten goede.

Gelet op het voorgaande, besluit de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoeker geen duidelijkheid schept over de omstandigheden van zijn beweerd verblijf in Pakistan, zijn eventuele verblijfsstatus ginds, de redenen waarom hij deze status zou verloren hebben of niet langer kan verleggen, dan wel waar hij na zijn vertrek uit Pakistan nog verbleven heeft.

Aan verzoekers beweerde verblijf in de Gazastrook van juni 2015 tot september 2016 kan immers evenmin geloof worden gehecht. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan worden gevolgd waar dienaangaande in de bestreden beslissing het volgende wordt overwogen: *"Hoewel u beweert dat u op 15 juni 2015 vanuit Pakistan teruggekeerd was naar Gaza en u er vervolgens ononderbroken verbleven had tot 3 september 2016 (CGVS II, dd. 6 april 2018, p. 5-6), is het vooreerst hoogst eigenaardig dat u niet op de hoogte te blijkt te zijn van incidenten of gebeurtenissen die zich in die periode in de buurt van uw woning of in Gaza in het algemeen hebben voorgedaan (CGVS I, p. 9, en CGVS II, p. 7-8). Zelfs wanneer u herhaaldelijk de kans geboden wordt om toch bepaalde gebeurtenissen op te noemen moet u het antwoord op de vraag schuldig blijven en beweert u telkens dat er niets speciaal gebeurd was, de situatie in Gaza op dat moment stabiel was en u gewoon bent om een eenzaam leven te lijden zonder contact met anderen te maken (CGVS II, p. 7-8). Dat u geen enkele concrete gebeurtenis kan opnoemen terwijl u toch beweert gedurende een periode van meer dan één jaar ononderbroken in Gaza verbleven te hebben is echter allesbehalve aannemelijk en doet ernstig twifelen aan het door u voorgehouden verblijf in Gaza van 15 juni 2015 tot 3 september 2016. Van iemand die gedurende die periode in Gaza verbleven zou hebben kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij op zijn minst enkele concrete gebeurtenissen kan opnoemen die hij ofwel zelf meegemaakt heeft ofwel vernomen heeft via andere personen."* Verzoekers bewering in het verzoekschrift dat hij na zijn terugkeer uit Pakistan ondergedoken heeft geleefd, vormt geen valabele verschoningsgrond voor zijn volstreekte onwetendheid. Immers, nergens uit verzoekers verklaringen kan blijken dat hij of zijn familie in die periode gevisieerd werd door Hamas, zodat dan ook niet kan worden ingezien waarom verzoeker na zijn terugkeer in de Gazastrook diende onder te duiken. Bovendien verklaarde verzoeker dat hij na zijn terugkeer uit Pakistan tevergeefs probeerde werk te zoeken in Gaza, wat bezwaarlijk te verenigen valt met zijn bewering ondergedoken te hebben geleefd.

Niet alleen slaagt verzoeker er middels zijn verklaringen niet in te overtuigen dat hij daadwerkelijk van juni 2015 tot september 2016 in de Gazastrook heeft verbleven, hij legt evenmin bewijskrachtige documenten voor ter staving van dit beweerde verblijf in Gaza tot 3 september 2016. Zo wordt in de bestreden beslissing reeds correct opgemerkt dat verzoekers paspoort, dat werd afgeleverd te Ramallah op 22 januari 2014, onmogelijk zijn bewering tot 3 september 2016 in de Gazastrook te hebben verbleven kan staven. Uit verzoekers geboorteakte kan op geen enkele manier blijken waar hij sinds zijn geboorte tot aan zijn komst naar België verbleven heeft. Ook uit verzoekers identiteitskaart, die werd uitgereikt in 2008, kan niet worden afgeleid waar hij vervolgens verbleven heeft. Verzoeker legt geen andere officiële (identiteits)documenten voor die zijn verblijf in Gaza van juni 2015 tot september 2016 kunnen staven. Ook al kan begrip worden opgebracht voor het feit dat een verzoeker bij zijn vlucht enkel een beperkt aantal persoonlijke bezittingen kan meenemen en geen geheel administratief dossier samenstelt, dan nog dient vastgesteld te worden dat verzoeker, die reeds sinds november 2016 in België verblijft, wel ruimschoots de tijd heeft gehad om bepaalde originele stukken te verzamelen. Dit klemmt des te meer nu uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker doorheen zijn asielprocedure meermaals gewezen werd op het belang van het neerleggen van documenten ter staving van zijn verzoek en uitdrukkelijk verzocht werd om naast zijn originele identiteitskaart en paspoort, elk ander document dat zijn voorgehouden verblijf in de Gazastrook in de jaren voor zijn komst naar België aantoonde, mee te brengen naar zijn persoonlijk onderhoud.

In de bestreden beslissing wordt dan ook terecht opgemerkt dat het opvallend is dat verzoeker, die over een familiaal netwerk beschikt in de Gazastrook, die verklaart nog steeds contact te hebben met zijn familie en die ruim 2 jaar in België verblijft, er dan pas tijdens zijn derde persoonlijk onderhoud, nadat hij reeds een weigeringsbeslissing had ontvangen waarin onder meer beargumenteerd werd dat er geen geloof kon gehecht worden aan zijn recent verblijf in Gaza, plots in slaagt om medische documenten voor te leggen ter staving van zijn verblijf in Gaza. Wat er ook van zij, deze medische documenten kunnen hoogstens aantonen verzoeker in maart 2016 medische onderzoeken heeft ondergaan in een ziekenhuis in Gaza, niets meer en niets minder, en vermogen dan ook niet afbreuk te doen aan de vaststellingen dat (i) verzoeker zijn beweerde reis vanuit Pakistan naar de Gazastrook niet kan staven, (ii) het vermoeden rijst dat verzoeker zijn origineel paspoort achterhoudt, (iii) verzoeker niet op de hoogte blijkt te zijn van incidenten of gebeurtenissen die zich in de Gazastrook hebben voorgedaan tijdens de periode juni 2015 - september 2016 en (iv) hij pas tijdens zijn derde persoonlijk onderhoud originele documenten kan voorleggen ter staving van zijn beweerde verblijf in de Gazastrook. De Raad benadrukt te dezen dat van verzoeker, die beweert voor zijn komst naar België gedurende meer dan een jaar onafgebroken in de Gazastrook te hebben verbleven, redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij meerdere originele documenten ter staving van dit verblijf kan voorleggen. De vaststelling dat verzoeker hier niet in slaagt en bovendien evenmin enige kennis blijkt te hebben over gebeurtenissen die zich tijdens de periode juni 2015 - september 2016 in de Gazastrook hebben voorgedaan, ondermijnt wel degelijk zijn bewering kort voor zijn komst naar België in de Gazastrook te hebben verbleven. De argumentatie in het verzoekschrift kan deze appreciatie niet ombuigen.

Waar verzoeker nog opmerkt dat er in het verleden helemaal niet getwijfeld werd aan zijn recente herkomst uit Gaza, wijst verwerende partij er in de verweernota terecht op dat verzoeker verwijst naar de weigeringsbeslissingen dd. 23 juni 2017 en 18 mei 2018. Deze beslissingen werden evenwel ingetrokken door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de hierin vervatte motieven dienen dan ook als onbestaand beschouwd te worden. De commissaris-generaal is na de intrekking van zijn beslissing weliswaar gehouden opnieuw op te treden, maar dit belet niet dat hij zijn beoordelingsvrijheid behoudt bij het bepalen van de inhoud van de nieuwe beslissing. De commissaris-generaal is derhalve niet gebonden door de motieven of vaststellingen zoals uiteengezet in deze eerdere negatieve beslissingen.

In zoverre verzoeker nog verwijst naar de gebeurtenissen van november 2017, alsook naar de algemene veiligheidssituatie en humanitaire situatie in de Gazastrook, en hij betoogt dat de cumul van deze twee elementen in zijn hoofdte moeten leiden tot een erkenning als vluchteling, benadrukt de Raad vooreerst dat aan de door verzoeker aangehaalde problemen van zijn familie in Gaza in november 2017 geen geloof kan worden gehecht, zoals omstandig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing: *"(...) Hoewel u beweert dat uw vader door Hamas beschouwd wordt als een vijand (CGVS I, p. 10), is het opmerkelijk dat Hamas uw vader gedurende een periode van tien jaar, van 2007 tot november 2017, met rust zou laten alvorens hem te bedreigen. Indien Hamas uw vader daadwerkelijk als een vijand beschouwde, kan redelijkerwijze verwacht worden dat zij reeds eerder stappen ondernomen zouden hebben tegen uw vader. Daarenboven is het hoogst onwaarschijnlijk dat Hamas ermee zou dreigen om u, de oudste zoon van uw vader, iets aan te doen, terwijl uw broer Y.(...) net deelgenomen had aan de herdenking van het overlijden van Yaser Arafat, u hier niets mee te maken had én u op dat moment reeds in het buitenland verbleef. Dit is eens te eigenaardig daar u zelf aangeeft dat Hamas op de hoogte was van uw verblijf buiten Gaza (CGVS II, p. 9). Voorts hoorde uw familie sinds de inval van 14 november 2017 niets meer van Hamas en zouden zij sindsdien geen problemen meer gekend hebben met Hamas (CGVS II, p. 11). Het is bijzonder opmerkelijk dat uw familie sinds 14 november 2017 geen problemen meer gekend zou hebben met Hamas, eens te meer daar Hamas volgens u uw vader bedreigd had door te stellen dat het nog maar het begin van hun acties was en zij hem de dagen na de inval zouden laten huilen voor het lot van zijn kinderen (CGVS II, p. 4 en 9). Logischerwijze kan immers gesteld worden dat indien Hamas daadwerkelijk wraak op uw vader en uw familie wou nemen, zij kort na de eerste inval terug naar uw familie zouden komen om hen (fysiek) te bedreigen, te arresteren of in het ergste geval te vermoorden. Dat Hamas uw familie tot op heden, reeds gedurende verschillende maanden, met rust zou laten is volstrekt onbegrijpelijk in de context van uw verklaringen, eens te meer daar uw familie gewoon op hetzelfde adres in Gaza bleef wonen (CGVS I, p. 4, en CGVS II, p. 4). Kortom, de door u geschetste gang van zaken kan niet overtuigen en is weinig plausibel, hetgeen de geloofwaardigheid van de problemen van uw familie met Hamas op ernstige wijze ondermijnt en eveneens afbreuk doet aan uw algemene geloofwaardigheid."* Met de loutere stelling in het verzoekschrift dat deze gebeurtenissen aantonen dat hij thans individueel wordt gevisieerd, brengt verzoeker geen overtuigende argumenten bij die voormelde vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht kunnen plaatsen.

Daarnaast wijst de Raad erop dat niet wordt betwist dat verzoeker van Palestijnse origine is en oorspronkelijk afkomstig is uit de Gazastrook. Het is evenwel een feit van algemene bekendheid dat staatlozen in het algemeen, en Palestijnen in het bijzonder doorheen hun levensloop één of meerdere landen van gewoonlijk verblijf kunnen hebben. De nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet in voorkomend geval dan ook getoetst worden ten aanzien van elk land van gewoonlijk verblijf. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoekende partij de bescherming van dit/deze land(en) niet kan invoeren of indien zij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen. Er is geen nood aan internationale bescherming als een verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging heeft, noch een reëel risico op ernstige schade loopt in één van de landen waar hij voor zijn komst naar België gewoonlijk verbleven heeft. Verzoeker kan dan ook niet volstaan met het verwijzen naar de algemene situatie in één land van gewoonlijk verblijf, *in casu* Gaza, doch hij moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). Verzoeker is er met andere woorden toe gehouden om zelf het bewijs van een dergelijk verband met zijn persoon te leveren door duidelijkheid te scheppen over zijn beweerd plaatsen van eerder verblijf binnen en buiten de Gazastrook. Doordat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over zijn verblijfplaatsen voor zijn komst naar België, hij tot op heden geen duidelijkheid schept over de omstandigheden van zijn verblijf in Pakistan, zijn eventuele verblijfsstatus ginds, de redenen waarom hij deze status zou verloren hebben en/of niet langer kan verlengen, dan wel waar hij na zijn vertrek uit Pakistan nog verbleven heeft, verkeert zowel het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad in het ongewisse over waar verzoeker voor zijn komst naar België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen hij dit land verlaten heeft. Door verzoekers gebrekkige medewerking op dit punt is het voor de Raad dan ook onmogelijk om vast te stellen of de Gazastrook, dan wel Pakistan of een derde land als verzoekers (enige) land van gewoonlijk verblijf dient te worden beschouwd. Verzoeker maakt het aldus door zijn eigen toedoen onmogelijk om een duidelijk zicht te krijgen op zijn reële verblijfsituatie en zijn eventuele nood aan internationale bescherming. Dienvolgens kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet anders dan besluiten dat verzoeker zulk een nood aan bescherming geenszins aannemelijk maakt.

De overige door verzoeker neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat zij deze appreciatie kunnen ombuigen. Immers, de puntenlijst van verzoekers studies in Gaza situeert hem in Gaza in 2010, wat in het voorgaande niet wordt betwist. De medische attesten betreffende verzoekers vader, de werkbadge van verzoekers vader, het verzekeringsbewijs van de mutualiteit en de identiteitskaarten van verzoekers ouders hebben geen betrekking op verzoeker en kunnen dan ook om evidente redenen op geen enkele wijze aantonen waar hij sinds december 2010 verbleven heeft.

2.7. In zoverre verzoeker nog artikel 3 van het EVRM geschonden acht, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.10. Waar verzoeker *in fine* vraagt om, in uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen teneinde het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen en een nieuwe beslissing te nemen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de

vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juli tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS